

## “La meva novel·la pot ser llegida en clau de novel·la negra i en clau poètica”

**S**alvador Casas (Santa Coloma de Farners, la Selva, 1953) publica a Columna la novel·la *L'impostor accidental*. És el seu segon llibre. El primer, *Temps difunt*, va ser publicat per La Comarcal Edicions d'Argentona.

—La contracoberta diu que *L'impostor accidental* és una novel·la negra, però la peripècia humana del protagonista, un pintor barceloní que fa foc nou i comença una nova vida a Lisboa, no va més enllà del gènere negre? No és finalment secundària, la trama criminal?

—No és secundària, però es pot llegir en tots dos registres. Pot ser llegida en clau de novel·la negra i també en clau poètica.

—D'entrada, no ho sembla, una novel·la negra. El misteri no apareix fins ben avançat el relat. Acostumeu el lector a interessar-se per la nova vida del personatge, sense esperar fets extraordinaris.

—Efectivament.

—Devieu pensar que la seva nova vida a Lisboa —l'angoixa de no tenir una feina estable i les aventures personals amb dones— ja tenia prou interès, no? Que no li calia introduir cap misteri.

—Sí. No tenia pressa a introduir-lo, perquè em vaig recrear molt amb la història prèvia, diguem-ne.

—Ja ho havíeu previst així des del primer moment?

—No. La història prèvia era pensada, però no tan extensa com ha sortit.

—La novel·la supera les quatre-centes pàgines. Ha aparegut tal com la vàreu presentar a l'editor?

—Sí, però amb un títol nou. Es deia *Sempre plou a Lisboa* i em van suggerir que el canviés. Una altra cosa que he fet és corregir-la moltes vegades, sobre les proves. I si pogués, ara la tornaria a corregir.

—Veig que heu tingut molt clar que sempre havíeu d'acompanyar el protagonista, observar-lo de ben a prop, i pas a pas, fes què fes. Com si el seguíssiu amb una càmera.

—Pràcticament sempre és atès, tret d'alguna petita història intercalada. I sí, l'explico com si el filmés. I quan l'escric, miro de posar en escena la part que estic escrivint.



Salvador Casas publica la novel·la *L'impostor accidental*, a l'editorial Columna.

—El protagonista no lluita per cap objectiu. Pel seu caràcter o perquè això és característic de la nostra època?

—Pel seu caràcter.

—La idea del pintor que en suplantia un altre és el germen de la novel·la?

—No. La primera idea que vaig tenir era escriure una novel·la sobre Lisboa, una ciutat que, a través del cinema i la literatura, m'agradava moltíssim. La meua estima per la poesia de Pessoa i pel que escriuen Saramago i Tabucchi em van fer néixer unes veritables ganes d'escriure sobre Lisboa.

—Per captar l'interès del lector des de les primeres pàgines veig que compteu amb dos elements: la descripció d'una ciutat com Lisboa, que el protagonista descobreix dia a dia, i el relat d'una vida nova, oberta a noves experiències.

—Penso que són elements de coherència i d'interès. La ciutat té molt d'interès i les perspectives

d'una nova vida presenten unes incògnites que en una novel·la negra pots decantar cap on vulguis.

—Un altre fet que fa atractiva la història és que el protagonista, tot i que té un passat per deixar enrere, encara és molt jove i, per tant, amb prou energia i curiositat per fer front a la nova vida.

—No és un efecte premeditat. El personatge s'inspira en un desconegut que vaig trobar a Lisboa, un home d'uns trenta anys que escoltava una noia que cantava fados. Aquest va ser l'objecte de la meua inspiració. En decidir escriure sobre Lisboa em vaig adonar que no hi havia estat mai i vaig anar-hi. Vaig passejar per la ciutat, buscant els escenaris de la novel·la i vaig descobrir, com el personatge de la novel·la, el porto sec, no pas el dolç, que bevem aquí.

—Tot i que no heu fet una novel·la negra convencional, o heu anat més enllà de la novel·la negra, heu seguit, poc o molt, cap autor de novel·la negra?

—Sí, Patricia Highsmith. Però si calgués parlar dels meus antecedents literaris en general, parlaria de Tabucchi i Saramago.

Lluís Bonada